

Han elskede dem til det sidste

Skærtorsdag 20. marts 2008 i Gratiakirken. LGJ
Salmer: 152, 177, 417 // 416, 430, 432. Udgangsvers 295v2

Evangelium: Johannes 13,1-15

Det var før påskefesten, og Jesus vidste, at hans time var kommet, da han skulle gå bort fra denne verden til Faderen; han havde elsket sine egne, som var i verden, og han elskede dem indtil det sidste. Og mens de holdt måltid - Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud - så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hælder han vand op i et fad og giver sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig. Han kom så til Simon Peter, og Peter sagde til ham: "Herre, vasker du mine fødder?" Jesus svarede ham: "Hvad jeg gør, fatter du ikke nu, men senere skal du forstå det." Peter sagde: "Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder." Jesus svarede: "Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig." Simon Peter sagde til ham: "Herre, så ikke kun fødderne, men også hænderne og hovedet!" Jesus sagde til ham: "Den, der er badet, behøver ikke at få vasket andet end fødderne, men er ren over det hele. Og I er rene; dog ikke alle." Han vidste nemlig, hvem der skulle forråde ham; derfor sagde han: I er ikke alle rene. Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde han til dem: "Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.

”Til det sidste”

Der er begivenheder i livet, som er endegyldige – afsluttende – hvor det, som sker, sker for sidste gang – eller som den eneste gang. Det sidste måltid - Det sidste åndedræt - Det sidste møde og samvær – Et sidste farvel. Enten sådan at der ikke er mere – eller sådan at det er afslutningen på en tid i ens liv – et fællesskab – og begyndelsen på en ny tid. Ligesom før en rejse til, hvor noget ukendt og nyt skal ske. Ligesom når der er oprud og du ikke ved, hvordan det skal gå.

Disciplene kunne ikke rumme det. De blev bedrøvede. Når Jesus fortalte, at han skulle forlade dem og dø så det helt håbløst ud. Ligesom vi også kan synes, at der ikke er noget håb for os som kristne – for mig som en kristen. Men dengang i Egypten da folket skulle udfries fra slaveriet, var de også ramt af plager. Håbet var ved at blive slukket helt. Og da blev påsken indstiftet. De skulle holde påskemåltid og gøre sig klar til udfrielse, udvandring, udtog. Rejsen over alle rejser. Rejsen gennem det røde hav – dødens hav. Rejsen gennem ørkenen – dødens ørken. Rejsen til det forjættede land. Hele familien skulle med ... Da er det vigtigt at bevare håbet – til det sidste, så man ikke giver op en dag forinden – tager sit eget liv – bosætter sig i Egypten og forlader sit eget folk, som lever i slaveri – Det er vigtigt. Det har betydning for den troendes hele fremtid at være med til dette påskemåltid. Derfor er det afgørende at vi holder påske.

Det inderste i vor kristne tro er at tage imod og stole på ham, som frelser os. At holde påske er at gemme sig hos ham, også selvom det ser sort ud, ja, netop fordi det ser umuligt ud for os. Det andet, som også hører med, er, at vi arrangerer og gør noget for hinanden. ”Kærlighed til det sidste”. Det ligger i kærlighedens væsen: at den bliver ved og ikke holder op fem minutter i tolv. De to ting ligger også i evangeliet på Skærtorsdag:

1. At tage imod hjælp og frelse:

Og mens de holdt måltid - Djævelen havde allerede sat sig for, at Judas, Simon Iskariots søn, skulle forråde ham; og Jesus vidste, at Faderen havde lagt alt i hans hænder, og at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud

Situationen er vanskelig – der er ikke håb, når Jesus tænker på sine disciples ressourcer. Men han vidste, at han var udgået fra Gud og nu gik tilbage til Gud. Sådan er det også vanskeligt i vores liv – i vores menighed. Vore ressourcer og tanker og indsats slår ikke til. Vi kan ikke overvinde mørket i vores tid – vi kan ikke give mening, så det forslår. Vi kan kun underholde – og komme med små indslag. For vi er kun mennesker. Og vi er mennesker, som er mærket af synd og død.

Men Jesus gør denne aften til en skelsættende aften: - så rejser Jesus sig fra bordet og lægger sin kjortel, tager et klæde og binder det om sig. Derefter hældes vand op i et fad og gives sig til at vaske disciplenes fødder og tørre dem med klædet, som han havde bundet om sig. Han tjener! Denne sidste aften, hvor han havde bedt dem om at forberede måltidet, viser det sig, at de havde sprunget dette over: Receptionen – modtagelsen – det, som slaven plejede at gøre – de havde taget sig af de mere ærefulde ting. Men ikke dette. Men det tager Jesus sig af. Og han har det godt med det. Ja, han siger, at det er nødvendigt.

Mon ikke de skammer sig en smule? Peter sætter ord på: ”Herre, vasker du mine fødder?” Det burde være omvendt – du er jo herre, og jeg er discipel. Men Jesus svarer: Ja. Det gør jeg. Du fatter det ikke nu, men du vil forstå det senere. Og Peter bekræfter, at han ikke forstår det: ”Aldrig i evighed skal du vaske mine fødder.” Her afslører han sin uforstand. Men Jesus svarer: ”Hvis jeg ikke vasker dig, har du ikke lod og del sammen med mig.”

Vi fatter ikke, hvor meget vi har brug for hjælp. I Egypten: Hvad skulle påskelammet til for? Hvad skulle dets blod dog hjælpe? Hvad skal Jesu død på korset gøre godt for? Hvorfor skal jeg høre evangeliet og modtage tilgivelse gennem dåb og nadver? Fordi vi er i et fremmed land – der er onde magter – og der er synd og skyld i vore hjerter og lemmer og tanker. Fordi vi er syndere. Tilgivelse – det er, hvad vi behøver. Renselse. Ellers kan vi ikke tilhøre den Gud, som har skabt os. Og tænk, han renses os, tilgiver os. Han tjener os. Han er trådt ned i vores verden. Han blev menneske. Han tjente sine disciple den aften – og efter sin opstandelse har han siden levet i sin menighed overalt på jorden. Med tilgivelse og håb.

Vi forstår det ikke nu ... nej. Men senere skal du forstå det. ... Sådan gik det for Peter. Han forstod det, da han lærte sig selv bedre at kende – sin svigt – sit fald – døden i ham selv. Sådan også med os. Det er så stor en gave at blive døbt – at høre evangeliet – at modtage tilgivelsen. Får vi den da virkelig i dåben og i evangeliets ord? Ja! *Han frelste os, ikke fordi vi havde gjort retfærdige gerninger, men fordi han er barmhjertig; det gjorde han ved det bad, der genføder og fornyer ved Helligånden, som han i rigt mål udgød over os ved Jesus Kristus, vor frelser (Tit 3,5-6).*

At være kristen er at tage imod – tage imod ham, som elsker os til det sidste. Da er vi med, når Guds folk drager ud – ud af Egyptens trældom, ud af dødens verden – til himmelen. Kun hos ham er der frelse. Han er den eneste.

2. Kærligheden fra ham til os og fra os til andre

Det andet, som ligger i rammen om påsken, er kærligheden, som han viser os, og som vi må give videre. *Da han nu havde vasket deres fødder og taget sin kjortel på og sat sig til bords igen, sagde*

han til dem: "Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? I kalder mig Mester og Herre, og med rette, for det er jeg. Når nu jeg, jeres Herre og Mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder. Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.

Det er med til at gøre gaven endnu større: At vi inddrages i den kærlighed, han har til os, så vi også får lov at formidle den – give den videre og på den måde mærke meningen med at leve. Selv om det var Gud, der frelste dem fra Egypten, så var alt det, de arrangerede – udtagningen af påskelammet – slagtingen – blodet på dørstolpen – Guds løfter, som blev læst op – alt dette var med til at give familien tro. Og op gennem tiden gentog de denne fest – og levede i denne tro – og gav den videre. Som Gud havde gjort for dem, sådan skulle de gøre for hinanden. – indtil Gud sendte sin søn til os. Og da han kom, sagde han: *Jeg har givet jer et forbillede, for at I skal gøre, ligesom jeg har gjort mod jer.*

Det er også en påskegave: At rejse sig fra måltidet, tage forklædet på, finde vaskefadet. Vaske de andres fødder. Arrangere og sørge for hinanden. Tjene hinanden. Tjene de andre. Ikke på timeløn eller på akkord. Ikke så du kan sige: det var det. For du er et lem på et legeme. Armen bliver aldrig færdig med at sidde på kroppen. Vi hører sammen ustandseligt, når vi er kristne og har sammen herre.

Forstår I, hvad jeg har gjort mod jer? Han har vasket vore fødder – så skylder vi også at vaske hinandens fødder. Det er noget helt særligt. Vi skylder ikke hinanden noget, fordi vi indbyrdes har gjort os fortjent til det. De skal ikke tjene hinanden, fordi de selv har fået så meget godt af de andre. Men på grund af det, Jesus har gjort mod dem alle.

Det er hemmeligheden bag udholdenhed i vores kristne liv. Når vi ser på hinanden, ser vi mange mangler og fejl – vi ser, hvad der ikke lykkes og hvor den ene og anden ikke slår til. Men vores tjeneste er jo ikke bundet op på, hvad de andre gør og udretter. Men hvad Herren selv har gjort for os alle. Når jeg, jeres Herre og mester, har vasket jeres fødder, så skylder I også at vaske hinandens fødder.

For Thea og Ester, som nu rejser ud som volontører: Tænk på det på børnehjemmet, når børnene bestemt ikke har gjort sig fortjent til jeres udholdenhed og tjeneste. Når du tænker, at du hellere skulle blive liggende og tage ind til Gramado og tage en slapper, og at præsten ikke har fortjent, at du sidder og lytter til hans prædiken, da husk, hvad grunden er til, at vi tjener hinanden: dette offer langfredag – hans kærlighed – hans udholdenhed – og at et barn på hjemmet har brug for din tjeneste – og at du selv har brug for at høre Guds ord i kirken.

Men det gælder også hos herhjemme i Danmark. Du er ikke på timeløn eller på akkord når det gælder din tjeneste og kærlighed til dine nærmeste og din menighed. Her har du ikke faste arbejdstider. Og her kan du ikke trække dig tilbage og sige, at du ikke gider dem de næste tre måneder. Vi siger det måske alligevel nogle gange, fordi vi ikke forstår, hvad vores Herre og Mester har gjort mod os. Da er det godt, at han hans kærlighed til os er en kærlighed ”til det sidste”. Derfor har vi håb – og derfor er der også håb, når vi skal tjene ham og hinanden. Amen.

Lagt på www.vivit.dk 23.03.2008